

Arrest

nr. 205 111 van 11 juni 2018
in de zaak RvV x IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RECTOR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw A.A.F., die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en op 15 mei 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 19 mei 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 augustus 2016 wordt zij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. Verzoeker dient op 8 juni 2017, als echtgenoot van mevrouw A.A.F., een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 november 2017 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die op 1 december 2017 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door [A.H.M.], [...] Gurael, van Somalische nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote, [A.F.] [...] Mogadishu, erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van meneer werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Overwegende dat art. 74/20§1 bepaalt behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de vrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Overwegend dat door het voorleggen van een vervalst document de verzoeker de Belgische autoriteiten tracht te misleiden met het zicht op het verkrijgen van een machtiging tot verblijf en alle sociale voordelen hieraan verbonden. Bijgevolg kan het voorgelegde document dan ook niet erkend worden in België en wordt de visumaanvraag afgewezen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“[...] Schending van de artikel 12bis §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet

Het is op zich niet betwist dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn huwelijksband aan te tonen met officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Dit simpelweg omdat BELGIË de regering van SOMALIË niet erkent en aldus een legalisatie van documenten die afkomstig zijn van dit land niet kan worden verkregen.

In deze situatie voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot

die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Allereerst dient opgemerkt dat verzoeker zich effectief op artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan beroepen, waar de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voordat mevrouw [A.F.A.] in BELGIË is toegekomen.

Deze laatste verklaarde in het kader van haar asielaanvraag zo BELGIË te zijn binnengekomen (zie verklaring DVZ op datum van 4 juni 2015).

Tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2015 gaf zij reeds aan religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker.

Deze verklaringen dateren van ruim 2 jaar voor de visumaanvraag in kwestie.

Het thans voorliggende stuk dat de huwelijksband moet staven verwijst ook naar een huwelijk op 21 november 2013.

Voormelde wetsbepaling verplicht het bestuur in deze situatie waarin de huwelijksband niet met officiële stukken kan worden aangetoond om rekening te houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot deze band worden overgelegd en stelt dat bij gebrek hieraan de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast.

Het bestuur kan aldus overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

In het licht van het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, en de niet-betwiste onmogelijkheid voor verzoeker om officiële documenten ter staving van de huwelijksband voor te leggen, dient te worden aangenomen dat verweerder niet zonder meer kan volstaan met deze vaststelling om de visumaanvraag af te wijzen.

Zo voorziet artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ook als volgt:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

Verweerder heeft het voorgelegde huwelijkscertificaat onderzocht.

Ondanks het gebrek aan legalisatie, kan het huwelijkscertificaat alsnog als geldig bewijs van de huwelijksband worden aanvaard.

Verweerder is echter van mening dat dit niet het geval is aangezien de stempel niet door de lokale autoriteit zou zijn aangebracht op het bewuste document. Ook zou het door een kleurenprinter zijn aangebracht, waaruit verweerder afleidt dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van fraude – quod certe non.

Verweerder stelt dat de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard en er sprake is van een frauduleuze handeling.

Verzoeker betwist dit formeel.

In dit verband dient opgemerkt dat Uw Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het voorgelegde buitenlandse huwelijkscertificaat of de vertaling hiervan niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de huwelijksband in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Er werd onvoldoende toepassing gemaakt van het bepaalde in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet waar werd nagelaten de eerdere verklaringen van mevrouw [A.F.A.] in BELGIË in het kader van de asielaanvraag na te gaan of over te gaan tot een persoonlijk onderhoud met verzoeker en mevrouw [A.F.A.], en dit teneinde na te gaan hoe goed zij elkaar kennen.

Het gegeven dat het voorgelegde huwelijkscertificaat mogelijk frauduleus is verkregen, vermag aan voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen, nu dit enkel het voorgelegde stuk kan aantasten doch niet de ingeroepen huwelijksband als dusdanig.

[...] Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoeker en mevrouw [A.F.A.] zijn in de onmogelijkheid om andere documenten bij te brengen ter staving van hun huwelijksband. Dit gewoonweg omdat de Somalische autoriteiten geen andere documenten afleveren en BELGIË de Somalische regering niet erkent.

Het ziet er niet naar uit dat dit binnen afzienbare tijd zal veranderen.

De bestreden beslissing heeft in de praktijk tot gevolg dat verzoeker en mevrouw [A.F.A.] de mogelijkheid wordt ontnomen om in BELGIË een leven op te bouwen als gezin, als een getrouwd koppel.

[A.F.A.] kan ook niet terugkeren naar SOMALIË aangezien zij dan haar beschermingsstatus als vluchteling zal verliezen.

Zich elders vestigen is evenmin een optie aangezien noch verzoeker, noch mevrouw [A.F.A.] over een verblijfsrecht beschikt in een ander (Europees) land.

[...] De motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze:

Gelet op het voorgaande, staat vast dat verweerster niet in redelijkheid is gekomen tot de gedane feitenvaststelling, nu er in het dossier ook gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn, met name het verslag van het interview dat mevrouw [A.F.A.] op 4 juni 2015 aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar asielprocedure.

[...] Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009 punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

In casu handelde verweerster kennelijk onredelijk waar zij verzoeker en eventueel mevrouw [A.F.A.] die erkend vluchteling is in BELGIË niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de kennis van elkaar en de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk.

[...] Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Gelet op de bovenvermelde inbreuken, blijkt eveneens dat verweerster bij het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd."

2.2.1. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, merkt de Raad allereerst op dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.2.2. Uit de bespreking van het middel blijkt ook dat verzoeker in wezen niet zozeer doelt op een miskennis van de formele motiveringsplicht, maar wel van de materiële motiveringsplicht. Bijgevolg wordt het middel verder enkel nog onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist verder een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van deze beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepassing door het bestuur van de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum lang verblijf (type D) teneinde zijn echtgenote in België te vervoegen die hier werd erkend als vluchteling. Hij beriep zich dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt het volgende:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]”.

Artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte:

“§ 1 [...]

§ 2 Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

§ 3 [...]

§ 4 [...]

§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

§ 7 [...].

2.2.4. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn visumaanvraag, ter staving van de voorgehouden huwelijksband, een eenvoudig huwelijkscertificaat voorlegde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huwelijkscertificaat niet werd gelegaliseerd aangezien het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering door België niet wordt erkend. Bij gebrek aan legalisatie is er geen zekerheid over de authenticiteit van het document. De Raad herinnert eraan dat legalisatie slaat op de controle van de oorsprong van een document. Legalisatie is een officiële bevestiging dat de handtekening van de ambtenaar die een document ondertekende, of het zegel of de stempel op het document, echt is.

Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat het niet-gelegaliseerde huwelijks-certificaat niet kan worden aanvaard als een officieel document dat de huwelijksband bewijst.

2.2.5. De gemachtigde van de staatssecretaris weigert in casu verder de visumaanvraag, en aldus ook het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, op grond van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat verzoeker voor het verkrijgen van het gevraagde visum een vals of vervalst stuk gebruikte om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. Hij stelt meer concreet vast dat op het voorgelegde huwelijkscertificaat de officiële stempels in feite zijn geprint door middel van een kleurenprinter. Hij wijst erop dat het dan ook niet kan gaan om authentieke stempels die op het document werden aangebracht door de lokale autoriteiten. Hij is van mening dat het voorleggen van een vals of vervalst huwelijkscertificaat aantoont dat verzoeker moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

De Raad benadrukt dat artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet toelaat om, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging of toelating tot verblijf te weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of vervalste documenten heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Verzoeker ontkent niet dat er enerzijds bij gebrek aan legalisatie geen zekerheid is over de authenticiteit van een document, en hij ontkent niet dat anderzijds de stempels op de huwelijksakte werden aangebracht met een kleurenprinter, wat er volgens verweerder op wijst dat de stempels niet door de lokale autoriteiten werden aangebracht zodat het document niet authentiek is. Hij brengt geen concrete argumenten naar voor dat het incorrect of kennelijk onredelijk is om te oordelen dat uit het gegeven dat de zogenaamde officiële stempels zijn aangebracht met een kleurenprinter volgt dat de stempels niet zijn aangebracht door de lokale autoriteiten en het document dus niet authentiek is. Bijgevolg kon wel degelijk gebruik worden gemaakt van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker een vals of vervalst document heeft gebruikt.

Verzoeker betwist nog dat er sprake is van een frauduleuze handeling. Hij betoogt dat dit het enige document is dat hij kon voorleggen en hij in de onmogelijkheid is om andere documenten bij te brengen, waar zijn nationale autoriteiten geen andere documenten afleveren en België de Somalische regering niet erkent. Met dit betoog haalt hij echter de motivering niet onderuit dat de zogenaamde officiële stempels zijn aangebracht met een kleurenprinter en dat dit erop wijst dat de stempels niet zijn aangebracht door de lokale autoriteiten en het document dus niet authentiek is. Hij overtuigt evenmin dat hij onwetend was van het gegeven dat het een vals of vervalst document betreft. Het betoog van verzoeker dat hij niet de intentie had om de Belgische autoriteiten te bedriegen is op zich niet meer dan een blote bewering. In ieder geval benadrukt de Raad ook dat het voor de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet kan volstaan dat de aanvrager *“valse of vervalste documenten heeft gebruikt, [...] die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf”*. Zelfs indien verzoeker dus zou moeten worden gevolgd in zijn betoog dat hij niet zou hebben geweten dat het document vals was, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat hij een vals of vervalst document heeft voorgelegd. De thans bestreden beslissing werd niet genomen op basis van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, maar wel op grond van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker valse of vervalste documenten heeft gebruikt. Er blijkt niet dat ingevolge artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet de

gemachtigde van de staatssecretaris in elk geval dient aan te tonen dat er in hoofde van de verzoekende partij een wil was om te bedriegen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet correct is.

2.2.6. Verzoeker wijst op de problematische situatie inzake bewijsstukken uit Somalië, waarbij hij – net zoals de tegenpartij in de bestreden beslissing – opmerkt dat de Belgische overheid de Somalische overheid niet erkent en dat stukken dan ook niet kunnen worden gelegaliseerd. Ook stelt hij dat overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij familieleden van een erkende vluchteling de beslissing niet louter mag zijn gebaseerd op het ontbreken van officiële stukken van de verwantschapsband.

De Raad merkt allereerst op dat de thans voorliggende beslissing niet louter steunt op de vaststelling van het ontbreken van een officieel bewijs van de huwelijksband. Daarnaast wordt zo eveneens vastgesteld, en dit betreft in wezen de determinerende redengeving die in de beslissing is opgenomen, dat verzoeker om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen gebruik heeft gemaakt van een vals of vervalst stuk. De Raad wijst erop dat van een aanvrager die op basis van een huwelijk naar België wenst te komen, mag worden verwacht dat deze – om het ontbreken van een officieel stuk te compenseren – niet overgaat tot het voorleggen van valse of vervalste stukken. Indien dit wel het geval is, betreft dit een omstandigheid waarin de wetgever – in artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet – uitdrukkelijk heeft voorzien dat het bestuur de aanvraag voor een machtiging of toelating tot verblijf kan weigeren, op deze grond van deze vaststelling.

De Raad ziet ook niet in waarom bij de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet nog specifiek rekening diende te worden gehouden met een volgens verzoeker problematische situatie inzake bewijsstukken uit Somalië. Dit gegeven kan immers nog geen rechtvaardiging vormen voor het voorleggen van valse of vervalste stukken om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. Dit geldt des te meer waar in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met een erkend vluchteling, bij een onmogelijkheid tot het voorleggen van de vereiste officiële stukken, de huwelijksband ook kan worden aangetoond door het voorleggen van “*andere geldige bewijzen*” en zelfs, voor zover aannemelijk wordt gemaakt dat ook dit niet mogelijk is, op elke andere wijze (zie artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet). Er blijkt niet dat voormeld betoog van verzoeker afbreuk vermag te doen aan de mogelijkheid die de wetgever in casu aan de minister of zijn gemachtigde heeft toegekend om de vraag om toelating tot verblijf in België af te wijzen waar hij vaststelt dat een vals of vervalst stuk wordt gebruikt dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf. In casu kan dit laatste niet ernstig worden betwist, waar het valse of vervalste stuk tot doel had het bewijs te leveren van de huwelijksband die het recht op gezinshereniging opent.

De Raad benadrukt ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen voorgelegde documenten die duidelijk nagemaakt en frauduleus zijn, enerzijds, en andere documenten die uitgaan van de autoriteiten van het land die niet worden gelegaliseerd omdat België de regering van Somalië niet erkent, anderzijds.

De Raad merkt eveneens op dat artikel 16, tweede lid, a) van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, die ook de gezinshereniging met erkende vluchtelingen regelt en die reeds werd omgezet in de Belgische wetgeving, evenzeer voorziet dat de lidstaten het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging kunnen afwijzen indien is vastgesteld dat er valse of vervalste documenten zijn gebruikt.

2.2.7. Verzoeker werpt nog op dat het onredelijk is van verweerder om geen toepassing te maken van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Hij stipt andermaal aan dat Somalische documenten niet worden gelegaliseerd, waardoor hij in de onmogelijkheid is om de huwelijksband aan te tonen met officiële documenten. Hij verwijst naar de verklaringen van zijn echtgenote in het kader van het gehoor inzake haar verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar zij aangaf gehuwd te zijn. Hij werpt op dat verweerder de verklaringen van zijn echtgenote had kunnen nagaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

Het is op zich niet betwist dat verzoeker in de onmogelijkheid is om zijn huwelijksband met officiële stukken aan te tonen, al was het maar omdat stukken van de Somalische autoriteiten niet worden gelegaliseerd.

Zoals reeds werd gesteld, vermeldt artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet in deze situatie het volgende: *“Wanneer het familielid of de familieleden [...] geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”*

Artikel 12bis, § 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, [...], kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.*

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Deze bepalingen voorzien aldus, wat de gezinshereniging met erkende vluchtelingen betreft, in een getrappt systeem voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband. Uitgangspunt blijft dat het bewijs van de huwelijksband moet worden geleverd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, zoals in casu dient te worden aanvaard, kan ook rekening worden gehouden met *“andere geldige bewijzen”* die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. Voor wat betreft de interpretatie van het begrip *“andere geldige bewijzen”* ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging. Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende:

“3. “Andere geldige bewijzen ”

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de “ andere bewijzen ”

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan “ andere bewijzen ” die “ geldig ” moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de “ andere bewijzen ” wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de “ andere bewijzen ” van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als “ andere geldige bewijzen ” van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de “ andere bewijzen ” al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

Indien de aanvrager aannemelijk maakt dat evenmin "*andere geldige bewijzen*" ter staving van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

De Raad benadrukt dat uit voormelde bepalingen volgt dat, wanneer geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd, quod in casu, het vervolgens in beginsel aan de betrokken vreemdeling toekomt om "*andere geldige bewijzen*" voor te leggen. Het komt in beginsel evenzeer aan hem of haar toe om, indien hij of zij voorhoudt evenmin "*andere geldige bewijzen*" te kunnen voorleggen, zulks aannemelijk te maken. Indien hij of zij op dit punt in gebreke blijft, blijkt niet dat het bestuur dienstig kan worden tegengeworpen niet te zijn overgegaan tot een persoonlijk onderhoud of bijkomende onderzoeken.

Waar verzoeker voorhoudt dat de voorgelegde niet authentieke huwelijksakte een "*ander geldig bewijs*" zou zijn, wordt opgemerkt dat verweerder heeft vastgesteld dat deze huwelijksakte niet enkel niet authentiek is maar ook vervalst (stempel met kleurenkopie), zodat het niet kennelijk onredelijk is om in casu geen onderzoek naar dit document te voeren op grond van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet omdat dit document vervalst is. Een vervalst stuk kan bezwaarlijk als een "*ander geldig bewijs*" worden beschouwd.

In zoverre verzoeker voorhoudt geen ander document te kunnen voorleggen en verweerder wel degelijk diende over te gaan tot een onderzoek zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, had hij ervoor kunnen kiezen geen vervalst stuk voor te leggen en had hij kunnen meedelen waarom geen geldig document aangaande zijn huwelijk kon worden voorgelegd. De Raad benadrukt in dit verband ook dat niet noodzakelijk officiële stukken, afgeleverd door de nationale of lokale autoriteiten, zijn vereist, waar ook "*andere geldige bewijzen*" kunnen worden voorgelegd, zoals bijvoorbeeld een religieuze huwelijksakte. De Raad benadrukt dat het verzoeker in beginsel toekwam om in het kader van zijn visumaanvraag dan te argumenteren waarom hij geen "*ander geldig bewijs*" van de huwelijksband kan voorleggen, in plaats van zijn toevlucht te nemen tot het voorleggen van een vervalst huwelijks-certificaat. Hij toont niet aan zulks te hebben gedaan. In casu lijkt verzoeker zich te beroepen op een religieus huwelijk. Hij licht niet toe waarom hij bijvoorbeeld geen religieuze huwelijksakte kan voorleggen. In dat geval had verweerder kunnen overgaan tot een onderzoek, waarbij dan eventueel het asielrelaas van zijn echtgenote was betrokken of verzoeker en zijn echtgenote werden ondervraagd. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag afwijst omdat vervalste documenten worden voorgelegd en hierbij verwijst naar artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat het bestuur de verklaringen van zijn voorgehouden echtgenote in de asiel-procedure had moeten nagaan en/of hem en/of zijn echtgenote had moeten uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud, gaat hij voorbij aan de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet én aan het gegeven dat hiertoe slechts een verplichting kan bestaan voor zover hij voorafgaandelijk aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen "*andere geldige bewijzen*" van de huwelijksband kan voorleggen. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat niet blijkt dat dit in casu het geval was. Integendeel hield verzoeker bij de aanvraag voor wel degelijk een "*ander geldig bewijs*" van de huwelijksband te kunnen voorleggen, maar volgt uit de voorgaande bespreking van het middel dat verweerder dit stuk in alle redelijkheid niet als dusdanig kon aanvaarden en wel omdat het een vervalst stuk is. Door deze vaststelling moest de gemachtigde van de staatssecretaris geen verder onderzoek verrichten in toepassing van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet naar het verklaarde in het asielrelaas van de voorgehouden echtgenote van verzoeker en blijkt evenmin een verplichting om

de betrokkenen uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Gelet op de vaststelling dat de aanvraag is ingediend gebruik makend van een vals of vervalst document, volstaat een verwijzing naar artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker leidt er dan ook niet toe dat de conclusie in de bestreden beslissing aan het wankelen wordt gebracht.

De bestreden beslissing verhindert verzoeker bovendien niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog '*andere geldige bewijzen*' van de huwelijksband worden voorgelegd of concreet wordt geargumenteed waarom dit dan niet in redelijkheid van hem kan worden gevraagd.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 22 juni 2017 met nr. 188 795, waarin ook wordt gesteld dat zelfs als het huwelijksdocument frauduleus zou zijn, dit impliceert dat dit document niet geldig is, maar niet dat het huwelijk niet zou bestaan. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedentenwaarde en in huidige zaak wordt toepassing gemaakt van artikel 74/20, § 1 van de Vreemdelingenwet, wat niet het geval was in de zaak waarnaar verzoeker verwijst zodat hij niet aantoont dat de zaken gelijkaardig zijn.

Een schending van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel, of van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken.

Verzoeker betoogt dat een gezinsleven is aangetoond en de bestreden beslissing dit gezinsleven op disproportionele wijze aantast, waar de gezinshereniging in België wordt geweigerd en het gezinsleven niet mogelijk is in het herkomstland, gelet op de erkenning als vluchteling van zijn echtgenote, of in enig ander land.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker het gevraagde visum werd geweigerd omdat hij gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten: *“Overwegende dat na grondig onderzoek uitgevoerd door onze diensten van de Belgische ambassade in Kampala geconcludeerd werd dat de officiële stempels op het Somalische document aangebracht werden via een kleurenprinter. De authentieke stempels werden hier dus niet door de lokale autoriteiten aangebracht. Bijgevolg is de authenticiteit van deze documenten niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.”*

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat hij bij zijn visumaanvraag een vervalst stuk voorlegde ter staving van de huwelijksband, blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhield als bewijs van een huwelijksband. Er werd ook reeds vastgesteld dat evenmin blijkt dat verzoeker hierbij dan aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn *“andere geldige bewijzen”* van de huwelijksband voor te leggen.

Er blijkt in deze omstandigheden niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Belgische Staat heeft het recht om een eigen migratiebeleid uit te werken en de Vreemdelingenwet toe te passen. Verzoeker maakt, ten overvloede, niet aannemelijk dat in de thans voorliggende situatie, waarin hij door gebruik te maken van een vervalst huwelijkscertificaat wenste te worden toegelaten tot een verblijf, moet worden aangenomen dat zijn persoonlijk belang zwaarder doorweegt dan het algemeen belang. De Raad herhaalt hierbij dat de bestreden beslissing verzoeker niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijks-certificaat en waarin alsnog *‘andere geldige bewijzen’* van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd of concreet kan worden geargumenteed waarom zulks dan niet in redelijkheid van hem kan worden gevraagd.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS